

Samaná, Dominikanska Republiken 16 April 2015

”Att fly är livet, att dröja, döden”

Så står det på det meddelande som Eli, den udda, nyinflyttade flickan, skrivit till Oskar i boken Låt den rätte komma in. En enastående varm och brutal bok om en vampyr i ett hyreshusområde. Till engelska översatt: To flee is life, to linger, death.

Jag har senare fått mig förklarat att det är hämtat från Shakespeare och Romeo och Julia: ”Att fly är att leva, att stanna är att dö”.

I den underbara scenen med Stellan Skarsgård som Bombi-Bitt: När Bombi-Bitt har drömt fram det stulna kyrksilvret och prosten har belönat Bombi-Bitt med hundra riksdaler. Prosten förklarar att summan ska användas till Edvins uppfostran och att summan kommer att förvaltas av kyrkorådet. Prosten frågar sen Bombi Bitt högtidligt inför församlingen om han har några andra önskningsar:

”- Säg fritt bara. Kunna vi uppfylla din önskan så göra vi det gärna.

Bombi Bitt lyfter sitt anlete mot prästen och säger:

- Jag vill gärna slippa att gå och läsa för prästen.

Prosten höll på att tappa underkäken och blev mörkröd i pannan.

- Otacksamme pojke. Stöter han fram.”

I nästa bildsekvens ser vi Bombi-Bitts slitna och för stora kängor stå tomma i kyrkgången. Bombi-Bitt har hoppat ur skorna, och barfota flytt ur kyrkan. Han flyr och springer nu fri över fälten. Hans bröstorg är andfädd men full av liv och löfte.

Jag stannade tre veckor på Barbados. Jag blev vän med en ensamseglade Svensk kvinna i min egen ålder. Hon höll sin P28 kär. Jag tror den hade sett bättre dagar. P28an hade en speciell nyans på sin bottenfärg. Åt det bruna hållet. Hon förklarade att hon brukar skaffa gratis bottenfärg genom blanda överblivna slattar efter en runda i marinan.

Jag seglade med Hedda från Barbados till Antigua, med stopp på St. Lucia och på Guadalupe

Jag för min del åkte på en rund räkning, där bara bottenfärgen kostade 500 dollar, när jag lyfte upp Späckhuggaren för översyn på St. Lucia. Nya undervant, glapp i roder och sprucken roderskädda blev i alla fall lagat.

Jag ligger nu i en marina i Domeniansa Republiken och har drabbats av spleen och hemlängtan.

Jag orkar inte göra något. Jag är trött på att vara ensam. Jag är trött på att sova på en brits som är 60 cm i huvudändan och 49 cm i fotändan. Jag orkar inte prata med andra seglare. Jag har inga frågor kvar.

Jag har drömmer om sommar hemma. Jag har tittat på vad det skulle kosta att skeppa hem båten.

För några dagar sedan kom en energisk tysk som bedriver välgörenhetsverksamhet i Dominikanska Republiken. Han letade efter en segelbåt. Han ville köpa Späckhuggaren.

- Att fly är livet, att dröja, döden; tänkte jag.

Jag har sålt kära Gitte Kik och kommer snart komma hem med bara en sjömanssäck.

Mitt seglingsprojekt började 2012 när jag bestämde mig för att långfärdssegla. Förvirrad med färsk skepparexamen och mycket hjälp från vänner rustade och tränade jag fram till min avfärd. Gittte Kik har inte svikit mig utan tryggt tagit mig 9 000 nautiska mil, och över Atlanten.

- Kära Gitte, förlåt: Mea Culpa

